

تأملی بر سیره پیامبر اعظم^(ص) و حضرت علی^(ع) در مدیریت

تلاطمات اجتماعی و سیاسی در نوشتاری از حجت‌الاسلام جواد سلیمانی



شنبه ۵ آذر ۱۴۰۱ | **اول‌جمادی‌الاول ۱۴۴۴** | ۲۳ دی‌ماه ۱۴۰۲ | سال‌پانزدهم | شماره ۳۴۲۷ | ۸ صفحه | ۳۰۰ تومان

یادداشت

راز تیمی که نامی‌شدند

تیم ملت

محمد روش‌نود: پس‌ان فتری که تا آخرین نقطه ممکن جمع شده بود و اگر همه جهان هم جمع می‌شدند، دیگر جایی برای فشار بیشتر وجود نداشت؛ این حکایت روحی – روانی ملی‌پوشان فوتبال ایران طی چند هفته اخیر بود؛ تا قبل از بازی با ولز.

وقتی ما با ۶ گل مقابل انگلیس شکست خوردیم و سپس زاپین و عریستان موفق به شکست آلمان و آرناتین شدند، یک خودکم‌بینی عمومی سراغ همه ما آمد با تکرار دیوانه‌کننده این پرسش: پس چه بلایی بر سر بهترین تیم آسیا آمد؟ کارلوس کی‌روش، با تجربه بیش از ۴۰ سال مربیگری در بالاترین سطح ممکن، پس از شکست اول تنها یک کار را تکرار کرد؛ بازگرداندن روحیه به بازیکنانی که روحیه خود را از دست داده بودند. قصه پیروزی ما مقابل ولز دقیقاً از همان لحظه‌ای شروع شد که داور در سوت پایان بازی ما با انگلیس دمید و کی‌روش همه بازیکنان را به کنار زمین فراخواند. حلقه اتحاد زدند و با صدای بلند برای آنها چنین نطق کرد: «نگاه همه ایران و جهان به شماست، من تک‌تک شما را می‌شناسم، من قابلیت‌های شما را دیده‌ام، این بازی را فراموش کنید، چرا که حریف ما برای فتح جام آمده و تازه ماوریت ما قرار است از بازی دوم برابر ولز شروع شود. ما می‌خواهیم صعود کنیم و با برد مقابل ولز و آمریکا، این امر شدنی است.» کی‌روش صدایش را بالاتر برد و گفت: «من شما را می‌شناسم و شما مرا. ما بازمی‌گردیم» هر کسی از حیث جسمی و حتی روحی به یک گوشه‌های پرتاب شده بود و سرمربی به آنها گفت: «از روز فرصت دارید خودتان را جمع کنید.»

کی‌روش فشارهای سیاسی و خارج از مستطیل سبز را می‌شناسد، او می‌دانست چه فشار غیرمنصفانه‌ای روی بازیکنانش هست، حتی آنهایی که قبل از بازی نخست، به هر دلیلی سرود را عوض لب، در قلب خواندند هم خودشان نمی‌دانستند تاوان چه چیزی را می‌دهند.

اما همان‌طور که ما امیدوار بودیم، همان‌گونه که کارلوس به همه قول داد، تیم ملی ایران بازگشت؛ غرورنکنیز و فاتح.

خبرنگار اعزامی «وطن‌امروز» در ورزشگاه محل بازی دبیروز، واقعیت را بدون سانسور برای ما مخابره کرد، وقتی بازیکنان این بار سرود ملی را روی لب آوردند و معدود تماشاگران، اعتراضاتی داشتند، حتی همان‌ها، تکرار می‌کنیم تک تک آنها در طول ۱۰۰ دقیقه با هر حمله تیم ملی از جابر خاستند و با تشویق‌های خود، به ملی‌پوشان روحیه دادند.

شاید خیلی از رسانه‌های هم‌راه سیاسی و حتی غیرهمسو ترجیح دهند این موضوع را نادیده بگیرند اما چون ما دیدیم می‌نویسیم؛ دبیروز در ورزشگاه احمد بن علی «غیر خودی» نداشتیم، شاید دل بعضی‌ها به خاطر مسائل ۲ ماه اخیر، کمی چرکین بود اما باور کنید این معجزه فوتبال و تیم ملی بود که همه را با هم همصدا و همگام کرد. شروین طاهری، خبرنگار «وطن‌امروز» در ورزشگاه، برای‌مان نوشت: فضای این هواداران ایرانی که قسمت اعظم ورزشگاه را پوشش داده بودند، موتور محرکه تیم ملی بودند. هرگاه سردار مهدی از وسط زمین استارت می‌زدند، این ایرانی‌ها بودند که با صدای بلند و تشویق‌شان، آذرنابین ملی‌پوشان را چند برابر می‌کردند.

کسی به بازیکن تیم ملی‌اش بی‌شرف نگفت، کسی به پسران ما که نماینده ایران در جام جهانی هستند، انگ زشت نزد. هر که به ورزشگاه آمده بود، دوست داشت بیشتر میهمان جام‌جهانی باشد و این مهم شدنی نبود و نیست جز با پیروزی مقابل ولز و آمریکا و در نهایت صعود از گروه دبیروز همه چیز فرق می‌کرد، اگرچه رقیب‌مان تیم ملی پرمهره و مدعی کسب جام بسان انگلیس نبود اما هماهنگی خاص بین سکو و مستطیل سبز باعث شد بچه‌ها این بار دچار شوک و تردید نشوند. آنها سرود صعود را در همین بازی بلند و یکصدا و با ۲ گل زیبا و دیرن هنگام خواندند. کی‌روش بر خلاف بازی نخست، اشتباهات تاکتیکی‌اش را اصلاح کرد. تغییرات جواب داد. تیر دروازه آنها را نبود کردیم. اما گویی خدایی که آن بالاست، این بار شخصاً دخالت کرد. حق ما مساوی نبود، سهم ما حتی پیروزی یک بر صفر هم نبود، مسا باید یا ۲ گل و قاطعانه می‌بودیم و بردیم. این کمترین حق تیمی بود که ۹۰ دقیقه بازی بهتری انجام داد. حتی همان دقیقه‌ی که توپ و زمین در اختیار ولز بود، ما بودیم که در ضدحملات و خلق موقعیت بهتر عمل می‌کردیم.

صدای توپ‌هایی که به تیر چپ و راست دروازه ولز خورد آنقدر بلند بود که به‌بسته‌ترین گوش‌ها هم نفوذ کرد. این فوتبال است و خدای عادلین بالاخره یک جایی با تو تسویه می‌کند. حقت نباشد، به وقتش تقاضش را می‌دهی، سهمت باشد، شده دقیق ۹۸ و ۱۰۱ در جریان عادی بازی، ۲ گل برتری را می‌زنی. دبیروز مردن اتحاد را گرفتیم. نان یکصدایی را در تنور همدلی گرم کردیم و به همان چیزی رسیدیم که یک عمر انتظارش را می‌کشیدیم، پیروزی با تفاضل ۲ گل در یک بازی جام جهانی، آن هم در مصافی که تصافا سرتو و برتر بودیم و شانس و اقبال دخلی به دشت‌مان نداشت. ته تفرقه، انتهای خودزنی، پایان جنگ با هم‌نوع و هم‌زبان، همانی است که در بازی با انگلیس دیدیم.

ادامه درصفحه ۶

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

وطن امروز

۱۸۴ سال و ۵۲ روز گذشت |

سازندگان لوتیو در میزگرد «وطن امروز»:

انیمیشن یک زبان جهانی است

شادی را باید ساخت



صفحه ۸

VATAN-E-EMROOZ | VOL.15 | NO.3637 | SAT.NOV.26, 2022 | ISSN:2008-2886

یادداشت روز

در جمعه شادی، چشم یک ملت روشن شد

سرود پیروزی ایران

شروین طاهری، ورزشگاه احمد بن علی، دوحه:

سرانجام ملی‌پوشان ایران سرود ملی را به یاد آوردند تا یک ملت را به سر دادن سرود پیروزی وادارند، جمعه سیاه بریتانیایی‌ها،



برای ایرانی‌ها یک جمعه درخشان بود.

ابعاد پیروزی ۲ بر صفر ایران بر ولز در دومین گام در جام‌جهانی قطر ۲۰۲۲ تنها به ورزش و فوتبال محدود نمی‌شود همان‌طور که تعبات شکست کلبوس‌وار ۶ گله از انگلستان فقط فوتبالی نبود و بدخواهان و خودباختگان اشکارا اعتراف کردند که آن شکست را که زخمی عمیق بر دل ایرانیان بر جا گذاشت، به جشن نشسته‌اند، باید اینجا بودید و می‌دیدید چطور شکست تراژیک ما در مقابل انگلیسی‌ها دل هزاران قطری، فلسطینی، پاکستانی و هندی را شکسته بود، مردمانی که هنوز ظلم استعمار را فراموش نکرده‌اند.

آنچه دیروز رخ داد اما بار دیگر باسخی به این پرسش‌ها بود: چرا ایرانیان مسرد روزهای سختند و چرا حماسه‌ها از دل چنین روزگاری خلق می‌شود؟

حال باید شادمان باشیم که در کوتاه‌ترین زمان ممکن از بیراهه به راه و از بی‌خودی به خود آمده‌ایم و با جبران اشتباهات و رفتارهای ضمدلی منجر به شکست روز اول مقابل یکی از مدعیان جام، روزی را بر گردانده و به مسیر عزت بازگشت‌ایم. بعد از چنین مقدمه‌ای، این حرف که پیروزی چهارم آذر ۱۴۰۱ بر ولز به معنای واقعی، نقطه عطفی در تاریخ معاصرمان بوده است، گزاره نیست. همان‌طور که پیش‌تر در هشتم آذر ۷۶ با فتح ورزشگاه ملیبورن در یک روز سخت مقابل استرالیا شاهد بودیم.

در هفته‌های گذشته بحث حضور نمایندگان فوتبال ایران در جام‌جهانی که هم ملی‌پوشان و هم هواداران‌مان را شامل می‌شد، با فضاسازی رسانه‌های غربی و اقمار فارسی‌زبان‌شان تبدیل به یک تابو شده بود. حالا آن تابو به لطف همخوانی سرود پیروزی ملی‌پوشان و ده‌ها هزار حامی‌شان در این بخش از ساحل جنوبی خلیج‌فارس شکسته است.

پیش از بازی در گفت‌وگو با یک شبکه تلویزیونی ولسری (T2) که درباره احتمال تکرار صحنه خواندن سرود توسط ملی‌پوشان در مقابل ولز همانند بازی انگلیس پرسیده بود، به طور غریبی پیش‌بینی کردم این اتفاق دیگر تکرار نخواهد شد، چرا که هم فوتبالیست‌ها و هم مردم در بازی اول دیدند ضعف نشان دادن در عرصه ملی در مقابل دیگر کشورها می‌تواند چه بلایی

بر سر ما بیاورد.

■ **تولد دوباره یک ملت**

بازی دبیروز فرصتی بود تا همه و همه اشتباهات‌شان را اصلاح کنند. ملی‌پوشان دوباره مسؤولیت ملی‌شان را اعاده کردند، هواداران بسیار هماهنگ‌تر و منسجم‌تر بودند، کی‌روش راهبرد قهقرازی بازی برای گل خوردن را به یک بازی رو به جلو تغییر داد و از ۱-۵-۴ به یک ۲-۴-۲ متعادل رو آورد، مهدی طارمی مثل همیشه قلب و مغز توأمان تیم ملی بود، حسینی و چشمی از ضدقهرمان به قهرمان تبدیل شدند، عملکرد خط حمله‌مان متحول شد و در عین حال مدافعان‌مان هر ۲ گل پیروزی را زدند.

هر چه از زمان بازی گذشت، بازی تیم کی‌روش در هماهنگی بیشتر میان سکوها و چمن، توسعه پیدا کرد.

گل روزه چشمی با آنکه بسیار دیر هنگام و از بی‌چندین گل و موقعیت گل از دست رفته به دست آمد، گویی یک چشم روشنی از آسمان بود؛ معجزه‌ای که غیرممکن را ممکن کرده یعنی بازگشت یک فرد، یک گروه و یک ملت از هزیمت به عزت تنها ظرف ۴ روز، مدافعی که از نگاه عموم مردم بدترین بازیکن تراژدی ورزشگاه الخلیفه دوحه در روز اول شناخته می‌شد – اگر چه نه به لحاظ تاکتیکی و نه از نظر روانی مقصر آن شکست محسوب نمی‌شد – قطعاً نامحبوب‌ترین بازیکن تیم ملی در ۲ جام‌جهانی اخیر بوده، با آن ضربه استثنایی دقیقه ۹۰+۹ بسیاری از تعاریف در ورزش و حتی جامعه‌شناسی را به هم زد. روزه پیروز مثل سربازی مودف قرار گرفته بود که تیپوش را به هدف می‌زند که چند سردار و قهرمان حرفه‌ای محبوب و معروف نناوسته بودند به هدف بزنند، او در بازی نخست مقابل انگلیس، به شکلی معجزه‌آسا به خاطر صلابت امید ابراهیمی، هافبک دفاعی مودد علاقه کارلوس کی‌روش و سپس ترس فاجعه‌بار مرد پر تعالی از هری کین، به عنوان سونیپر و بازیگر میانی در دفاع ناقص ۳ نفره، بین ۲ دفاع مرکزی ما قرار گرفت تا این خطای تاکتیکی حرفه‌های بسیاری را به روی مهاجمان تیم سلسات‌گیت بکشاید. در مقابل ولز اما او که توسط رسانه‌ها طرد شده بود، تنها ۱۳ دقیقه مانده به پایان وقت قانونی به جای یک هافبک دفاعی مصدوم دیگر کی‌روش یعنی سعید عزت‌اللهی وارد زمین شد تا سرنوشت خود و تیمش را تغییر دهد.

گل روزبه چشمی با آنکه بسیار دیر هنگام و از بی‌چندین گل و موقعیت گل از دست رفته به دست آمد، گویی یک چشم روشنی از آسمان بود؛ معجزه‌ای که غیرممکن را ممکن کرده یعنی بازگشت یک فرد، یک گروه و یک ملت از هزیمت به عزت تنها ظرف ۴ روز، مدافعی که از نگاه عموم مردم بدترین بازیکن تراژدی ورزشگاه الخلیفه دوحه در روز اول شناخته می‌شد – اگر چه نه به لحاظ تاکتیکی و نه از نظر روانی مقصر آن شکست محسوب نمی‌شد – قطعاً نامحبوب‌ترین بازیکن تیم ملی در ۲ جام‌جهانی اخیر بوده، با آن ضربه استثنایی دقیقه ۹۰+۹ بسیاری از تعاریف در ورزش و حتی جامعه‌شناسی را به هم زد. روزه پیروز مثل سربازی مودف قرار گرفته بود که تیپوش را به هدف می‌زند که چند سردار و قهرمان حرفه‌ای محبوب و معروف نناوسته بودند به هدف بزنند، او در بازی نخست مقابل انگلیس، به شکلی معجزه‌آسا به خاطر صلابت امید ابراهیمی، هافبک دفاعی مودد علاقه کارلوس کی‌روش و سپس ترس فاجعه‌بار مرد پر تعالی از هری کین، به عنوان سونیپر و بازیگر میانی در دفاع ناقص ۳ نفره، بین ۲ دفاع مرکزی ما قرار گرفت تا این خطای تاکتیکی حرفه‌های بسیاری را به روی مهاجمان تیم سلسات‌گیت بکشاید. در مقابل ولز اما او که توسط رسانه‌ها طرد شده بود، تنها ۱۳ دقیقه مانده به پایان وقت قانونی به جای یک هافبک دفاعی مصدوم دیگر کی‌روش یعنی سعید عزت‌اللهی وارد زمین شد تا سرنوشت خود و تیمش را تغییر دهد.

گل روزبه چشمی با آنکه بسیار دیر هنگام و از بی‌چندین گل و موقعیت گل از دست رفته به دست آمد، گویی یک چشم روشنی از آسمان بود؛ معجزه‌ای که غیرممکن را ممکن کرده یعنی بازگشت یک فرد، یک گروه و یک ملت از هزیمت به عزت تنها ظرف ۴ روز، مدافعی که از نگاه عموم مردم بدترین بازیکن تراژدی ورزشگاه الخلیفه دوحه در روز اول شناخته می‌شد – اگر چه نه به لحاظ تاکتیکی و نه از نظر روانی مقصر آن شکست محسوب نمی‌شد – قطعاً نامحبوب‌ترین بازیکن تیم ملی در ۲ جام‌جهانی اخیر بوده، با آن ضربه استثنایی دقیقه ۹۰+۹ بسیاری از تعاریف در ورزش و حتی جامعه‌شناسی را به هم زد. روزه پیروز مثل سربازی مودف قرار گرفته بود که تیپوش را به هدف می‌زند که چند سردار و قهرمان حرفه‌ای محبوب و معروف نناوسته بودند به هدف بزنند، او در بازی نخست مقابل انگلیس، به شکلی معجزه‌آسا به خاطر صلابت امید ابراهیمی، هافبک دفاعی مودد علاقه کارلوس کی‌روش و سپس ترس فاجعه‌بار مرد پر تعالی از هری کین، به عنوان سونیپر و بازیگر میانی در دفاع ناقص ۳ نفره، بین ۲ دفاع مرکزی ما قرار گرفت تا این خطای تاکتیکی حرفه‌های بسیاری را به روی مهاجمان تیم سلسات‌گیت بکشاید. در مقابل ولز اما او که توسط رسانه‌ها طرد شده بود، تنها ۱۳ دقیقه مانده به پایان وقت قانونی به جای یک هافبک دفاعی مصدوم دیگر کی‌روش یعنی سعید عزت‌اللهی وارد زمین شد تا سرنوشت خود و تیمش را تغییر دهد.

ادامه در صفحه ۶

معجزه امید

اتحاد و همدلی جواب داد

تیم ملی فوتبال ایران در یک بازی دراماتیک

با نتیجه ۲ برصفر تیم ملی ولز را شکست داد



عصبانیت اغتشاشگران

از پیروزی ایران و شادی مردم

کی‌روش: می‌توانیم به دور بعد صعود کنیم

مهدی طارمی: از همه هواداران‌مان تشکر می‌کنم

پورعلی گنجی: سرود ملی را خواندیم تا دل مردم شاد شود

یک ایران خندید

محکومیم به برد

بی‌حرف پس و پیش، بی‌ادا و اطوار گروه‌کهای ضدایرانی، فقط «ایران» را تشویق می‌کردند و همین یکی تمام‌کننده کار بود.بازیکن وسط‌زمین می‌فهمیداز زبان تماشاگران هم امروز فقط زورزبان است. حسینی مثلا چه روحیه‌ای گرفته بود. رامین، رامین. رامین. رامین. پست دروازه نشسته بودم و می‌دیدم رامین در راست زمین تماشا می‌ان‌شک‌ها صدایش بلندتر شد. برای خواندن سرود ملی. دریش می‌آمد اگر نمی‌خواند. بچه‌ها خواندند، ورزشگاه خواند و برای خیلی‌ها معلوم شد هنوز، بهمین فر ایمان ماست؛ فقط بهمین. و استقلال و آزادی؛ با هم نقش جان ما است. آن لحظه زیبا، شروع پیروزی بود و ولز خفه شده بود. تماشاگران یکدست،

نگاهی مستند به همبستگی سکو و زمین در روز پیروزی ایران بر ولز

آمدیم، خواندیم، بردیم!

هزار هموطن‌مان در دوحه، خالی ماندن سکوها در جای جای ورزشگاه کلاما به چشم می‌آمد.این وضعیت باعث شده بود به خاطر رنگ قرمز سندلی‌ها، هارمونی یک دست سفید ما در بعضی بخش‌ها به نفع سرخی ولزی‌ها از بین برود؛ولزی‌هایی که شمارشان به زحمت به ۵ هزار نفر می‌رسید اما کاملا متحد و با لباس‌های سرخ یکپارچه، کمتر از ۱۰ قطاع از سکوها را به خود اختصاص داده بودند.

حوالی دقیقه ۲۰ بود که پس از فروکش کردن یک دور حملات رفت و برگشت روی دروازه‌های ۲ طرف، غریو « علی غای مدد» از سکوهای سمت راست دیدار دوم ما در گروه B جام‌جهانی از همه نظر یک دیدار خانگی محسوب می‌شد.ورزشگاه احمد بن علی، خانه باشگاه الریان در شمال غرب شهر دوحه است که حالا به خانه ایران در جام تبدیل شده و هتل و زمین تمرین تیم ملی در آن قرار دارد، بویژه در آخرین جلسه تمرین قبل از بازی با ولز که ظهر پنجشنبه گذشته برگزار شد، آگاهی محیطی و احساس اعتماد به نفس شاگردان کی‌روش در زمین تمرین جنب ورزشگاه احمد بن علی مشهود بود. از طرف دیگر برتری عددی مطلق هموطنان‌مان، جو میزبانی را کامل کرده بود.

هر چند ناگفته نماند با وجود حضور پرشور ده‌ها

محمد رضا کر دلو: هیچ وقت، هیچ وقت شبیه بعدازظهر جمعه ۴ آذر ۱۴۰۱ ایرانی نبودم. ایرانی‌ترین خودم بودم. پیش از رفتن به استادیوم، بیشترین فشار دنیا روی قلبم بود و مدام به این جمله فکر می‌کردم که در سختی‌ها باید ذهنی سرد و قلبی گرم داشت. مدام این گزاره را در درونم تکرار می‌کردم تا تقویت شود. بالاخره یک چیز می‌شود، تو نباید بازی. من همه تیم ملی بودم. و همه تماشاگران عاشق ایران. هر کدام‌شان یک تیم ملی بودند که پیش خودشان می‌گفتند: «تو نباید بازی». ما هیچ راهی جز برد نداشتیم. تک تک ما هیچ راهی جز برد نداشتیم. دوستم می‌گفت: دنیا به آخر نمی‌رسد که!

و من تاکید می‌کردم حرف نزن! «ما هیچ راهی جز برد نداریم». و هیچ راهی نداشتیم. بچه‌های تیم ملی،